

Na kus řeči s Filipem Tomsou

„Spoustu věcí si se zdravýma nohama ani neuvědomíte,“ říká mladý herec

Pane Tomso, jaká byla Vaše loňská premiéra na Velehradě? Zvítězila pohoda nad nervozitou z neznáma? Líbila se Vám atmosféra Dnů lidí dobré vůle?

Musím se přiznat, že při moderování se necítím úplně nejjistěji v kramflecích, ale během celého odpoledne byla skutečně taková pohoda, že jsem na nějakou nervozitu úplně zapomněl. A nejen setkání vozíčkářů, ale celé Dny lidí dobré vůle jsem si náramně užil. Byl jsem velmi potěšen, dodatečně za to děkuji a těším se na letošní setkání.

Co očekáváte od letošního, třináctého ročníku?

Především doufám, že to bude stejně krásný zážitek jako před rokem. Očekávám, že se sjede mnoho lidí dobré vůle a společně se pokusí o to, aby byl svět o něco krásnější a vlídnější.

Jak se Vám pracovalo s handicapovanými?

Úplně stejně jako s kýmkoliv jiným. Já se snažím lidi nerozlišovat podle jejich handicapu, ale dělit je na ty dobré a řekněme méně dobré. Navíc já sám mám tělesné a mentálně postiženou starší sestru, takže toto prostředí mi vůbec není cizí. Ba naopak, mám častokrát pocit, že nějak handicapovaní lidé jsou mnohdy lidštější a normálnější než ti „normální“.

Dovedete si představit život strávený na vozíčku?

Nedovedu. Domnívám se, že si to asi dost dobře představit nelze. Dokud člověk skutečně není upoután na vozík, tak si jen říká: „Tohle by asi bylo složitější, tohle už bych nemohl, tohle bych musel jinak.“ Spoustu věcí si se zdravýma nohama ani neuvědomíte, protože vás prostě nenapadnou. Až když je člověk na vozíku a nemůže vstát, a ne jenom teď nebo zítra, ale už nikdy, a je konfrontován s každodenní realitou, která vozíčkářům příliš nenahrává, teprve pak si podle mě uvědomí, jak radikálně se mu změnil život.

Je pro Vás velký rozdíl mezi divadelním herectvím a moderováním? U obojího máte před sebou živé publikum.

Přiznám se, že ano. Máte pravdu, že u obojího před sebou máte publikum, ale u divadelního představení většinou vše jede v předem jasně daných kolejích. Samozřejmě vás různé věci překvapují, musíte na ně reagovat, ale vše je to pro mě jaksí jednodušší a přirozenější. U moderování mám větší pocit neznáma, více otazníků. Samozřejmě je to u mě dáno i tím, že odehraných představení mám za sebou stovky, zatímco moderování se příliš často nevěnuji.

Hrajete v divadle, pravidelně se objevujete na televizních obrazovkách. Vzpomenete si na nějaký kuriózní zážitek z divadelního prostředí nebo televizního natáčení?

Jistě jich bylo více, ale s mou pamětí to není zrovna nejlepší... Vzpomínám si na natáčení pohádky O víle Arnoštce, kde jsem hrál prince a Lucka Vondráčková Arnoštku. Jeli jsme lesem na kole a měli kličkovat mezi stromy. Lucka se vezla na rámu a držela se řídítek. Tak jsme si to hezky svištěli, kamera běžela a tu se přiblížil náš osudný strom. Já ho chtěl objet zleva, Lucka zprava, strom byl blíž a blíž, no a zbytek už si domyslíte. Ale uklidním vás, kromě potrhaných šatů se nic zásadního nestalo.

Chtěl jste už jako malý hrát na „prknech, která znamenají svět“? Být veřejně známý?

To vůbec ne. Ani mě to nikdy nenapadlo. Já jsem si vždycky přál být pilotem. To, že je ze mě dnes herec, je shodou mnoha různých okolností. Ale asi to tak mělo být.

Už víte, jak strávíte letošní prázdniny? Preferujete cestování, nebo raději pořádný odpočinek?

Já je strávím především pracovně. Momentálně zkouším pro Letní scénu Divadla Ungelt představení Sklenice vody, které budeme v červenci i v srpnu hrát pod širým nebem. Takže na žádné velké cestování to nebude. Samozřejmě se najdou i volné dny, ale domnívám se, že je budeme využívat k odpočinku na venkově u rodičů, příbuzenstva a známých.